

Tündének

Megfogod s a kenyér is fogja
tenyered illatát,
vizet iszol s míg szomjad oltja,
tisztá pohár issza a szád.

Arcodhoz elzarándokol
a szél, sietve elsimítja
ráncaidat, aztán lohol
s a tócsákon megint felírja.

Öled füve után susog,
sóhajt az udvaron a pázsit –
alszol – s hogy meg ne fázz – a tűz
álmában is parázslík.

1971. II. 15. / WM KGY 2015.7.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)